

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 547/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 czerwca 2023 roku w sprawie II K 73/23

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzuty obraży prawa procesowego poprzez nieuwzględnienie szeregu okoliczności i poczynienie w związku z tym błędnej oceny dowodów naruszającej dyspozycję art. 7 kpk, przez co doszło do błędnego ustalenia faktycznego co do braku umyślności działania oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty są chybione, a Sąd dokonał prawidłowej oceny dowodów i poczynił słuszne ustalenia faktyczne, należycie to uzasadniając. Ponieważ argumentacja ta jest stronom znana (powinna być wobec doręczenia odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku), nie będzie tu powielana, dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy w pełni ją aprobuje. Dlatego poniżej odniesie się do konkretnych zarzutów postawionych w apelacji.</p> <p>To, że w dokumencie „Dokumentacja transakcji z podmiotem powiązany za rok podatkowy 2015” oskarżony analizując koszty transakcji po stronie spółki (...) wskazał na 2% podatek od czynności cywilno - prawnych (k. 282) - co zdaniem apelanta wyklucza stosowanie 23 % Vatu od sprzedaży - nie oznacza umyślności jego działania w zakresie zarzuconych mu przestępstw, bo przecież w tym samym dokumencie zaledwie trzy strony dalej wskazywał na opodatkowanie tej transakcji 23% podatkiem VAT (k. 285). Zatem dokument ten (na którego niewielki fragment wybiórczo powołuje się apelant)</p>		

nie tylko nie dowodzi umyślności oskarżonego, ale wręcz przeciwnie, wskazuje, że oskarżony cały czas żywił przekonanie, że od transakcji nalicza się 23% VAT.

Oskarżony wyjaśniał, że żadna z firm doradczych nie wskazała mu na problem z podatkiem VAT w tej sprawie, więc argument apelanta o braku konsultacji w okresie po dacie sprzedaży jest chybiony. Zresztą jest on nielogiczny – skoro oskarżony był przekonany, że transakcja jest opodatkowana podatkiem VAT i nikt nie zasiał mu w tym przedmiocie wątpliwości, to takowych nie miał – więc niby co miałby konsultować.

Co do sprzeczności zachowania oskarżonego z jego wieloletnim doświadczeniem zawodowym, to Sąd Rejonowy nie tylko nie pominął tej kwestii (apelant zarzuca, że jej nie uwzględniono), ale wręcz przeciwnie, odniósł się do tego i wyjaśnił, że akurat takim przedmiotem sprzedaży oskarżony w swej praktyce wcześniej się nie zajmował.

Więc to dlatego oskarżony nie był zaznajomiony z obowiązującą w dacie transakcji interpretacją przepisu art. 43 ust. 1 pkt

10 ustawy o VAT na jaką powołuje się apelant.

Twierdzenie, że faktura opiewała na znaczną kwotę, więc powinna być dokładnie sprawdzona, jest truizmem, Sąd przecież tego nie pominął, tylko dał wiarę (słusznie) oskarżonemu, że ten mimo szczerych chęci i dokładaniu najwyższej staranności ze swej strony popełnił jeden fatalny (i pozornie banalny) błąd polegający na braku złożenia oświadczenia o opodatkowaniu transakcji stawką 23% podatku VAT.

Argumenty związane z uzyskaniem przez spółkę (...) pisemnej indywidualnej interpretacji podatkowej są chybione, bo z treści tego dokumentu w sposób oczywisty wynika, że nie dotyczył on takiej transakcji, do jakiej ostatecznie doszło. Interpretacja ta dotyczyła koncepcji sprzedaży zorganizowanej i organizacyjnie wydzielonej części przedsiębiorstwa, przedmiotem sprzedaży miałyby być wyodrębniona część przedsiębiorstwa (...) określana jako Centrum (...) (k. 497-502). Z tej koncepcji jednak zrezygnowano, ostatecznie doszło do sprzedaży nie części przedsiębiorstwa, tylko zabudowanych nieruchomości. Dlatego ta

indywidualna interpretacja podatkowa przestała mieć jakiegokolwiek znaczenie – okazała się niepotrzebna i nieprzydatna, więc nie była brana pod uwagę.

Chybione są argumenty skarżącego, jakoby - w związku z rozłożeniem należności spółki (...) na raty i określeniem terminu ostatecznej spłaty po kilku latach (co zdaniem apelanta świadczy źle o jej kondycji finansowej), a jednocześnie planem, aby spółka (...) w ramach płatności rat przekazała spółce (...) jednorazowo całą kwotę zwrotu podatku VAT - całą transakcję sprzedaży nieruchomości uznać należy za pozorną, a tym samym działanie oskarżonego nosiły cechy umyślności i służyły wręcz wyłudzeniu zwrotu VAT – u. Poniżej zostanie to omówione – przy czym analiza ta będzie miała charakter podsumowujący ustalenia Sądu Rejonowego, bo ten w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku doskonale i obszernie już to wykazał.

Żadna ze spółek biorących udział w transakcji nie była spółką (...), obie istnieją i działają do dzisiaj. W żadnej z władz spółek nie zasiadał „słup”, człowiek podstawiony do wyłudzenia VAT – u, skład osobowy władz obu spółek był tożsamy, prezesem

spółki (...) początkowo był prezes spółki (...) M. K. (1), potem została nim jego córka M. K. (2), księgowością obu spółek zajmował się oskarżony. Spółka (...) istniała na rynku od wielu lat prowadząc działalność na dużą skalę. Oskarżony, a także prezes (...) świadek M. K. (1) w sposób logiczny i wiarygodny wyjaśnili, skąd wziął się pomysł powołania spółki powiązanej z (...), czyli spółki (...) i sprzedaży jej nieruchomości (chodziło o zabezpieczenie majątku spółki na narażonym na upadłość i bankructwa podwykonawców rynku budowlanym – jest to wykazane w uzasadnieniu zaskarżalnego wyroku, więc nie będzie tu powtarzane). Operacja wydzielenia części majątku spółki i przeniesienia go na nowy podmiot była szykowana od dwóch lat, korzystano z pomocy firmy doradczej, występowano do Ministerstwa Finansów o interpretację podatkową. Do sprzedaży nieruchomości doszło realnie, co więcej, mimo braku zwrotu podatku VAT spółka (...) ostatecznie w całości zapłaciła spółce (...) w ratach za nabyte nieruchomości. Gdy Urząd Skarbowy zakwestionował odliczenie VAT – u, naliczył nowe zobowiązania podatkowe, oskarżony nie odwoływał

się od tej decyzji, spółka zapłaciła wszystkie należności podatkowe. Doszło również do notarialnego sprostowania umowy poprzez wyeliminowanie zapisów o 23% podatku VAT. Oskarżony nie mógł już skorygować deklaracji podatkowej, bo trwało postępowanie kontrolne. Wszystkie te okoliczności wskazują, że transakcja ta nie była pozorna, tylko realna, wiązała się z zabezpieczeniem majątku spółki (...). To, że zapłata ceny za nieruchomości została rozłożona na wiele rat nie świadczy o pozorności tej transakcji, bo jej istotą nie było zarobienie na sprzedaży nieruchomości, tylko przeniesienie części majątku na spółkę powiązaną, aby rozłożyć ryzyko utraty majątku w razie upadłości czy bankructwa, co w tamtym okresie firmom budowlanym zdarzało się i to całkiem często. Podobnie nie świadczy o pozorności transakcji to, że pierwsze raty miały pochodzić ze zwrotu VAT – u. Przecież skoro oskarżony był przekonany o tym, że taki zwrot się należy, to było to logiczne i zgodne z prawem rozwiązanie. Co więcej, byłoby ono w pełni legalne i skuteczne, gdyby nie jedno, na pozór banalne przeoczenie oskarżonego, o czym poniżej.

Otóż co prawda do tej transakcji obowiązywała zerowa stawka podatku VAT – ale wystarczyło, aby strony transakcji złożyły Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przed transakcją oświadczenie, że rezygnują ze zwolnienia od podatku, a wówczas obowiązywałaby do tej transakcji stawka 23% VAT (art., 43 ust. 10 i 11 ustawy o VAT). Sąd Rejonowy zwrócił się nawet do właściwego Urzędu Skarbowego o udzielenie informacji, czy spółka (...) spełniała w dacie zawierania umowy kryteria umożliwiające złożenie skutecznie takiego oświadczenia i właściwy Naczelnik Urzędu Skarbowego to potwierdził (informacja z dnia 23 maja 2023 roku k. 746). Zatem banalna czynność – złożenie przez oskarżonego kilkudzaniowego oświadczenia – uczyniłoby całą operację w pełni zgodną z prawem podatkowym, spółka mogłaby odliczyć VAT. Nie wymagało to wydawania żadnej decyzji, nie wiązało się z aktem władczym ze strony urzędu, nie generowało kosztów (poza kosztem wydrukowania kartki formatu A4 z zapisanymi kilkoma zdaniem), nie wiązało się ze spełnieniem jakiś dodatkowych kryteriów, bo spółki je już

<p>spełniały. Zatem jakie jest wytłumaczenie, że oskarżony tego nie zrobił ? – zdaniem Sądu Okręgowego rację ma Sąd Rejonowy, że <u>jedynym logicznym wytłumaczeniem jest to, jakie wynika z wyjaśnień oskarżonego, a więc że się pomylił i przeoczył to, że bez złożenia w/w oświadczenia stawka podatku VAT będzie zerowa. Zatem nie działał z winy umyślnej ani z zamiarem bezpośrednim, ani ewentualnym.</u> Ustawodawca nie przewidział nieumyślnej formy popełnienia zarzuconych oskarżonemu przestępstw, należało go więc uniewinnić.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek jest bezzasadny, co było powyżej omówione.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzuty obrazy prawa procesowego poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>notariusza G. B. po uprzednim zwolnieniu go od zachowania tajemnicy notarialnej, powiązane zarzuty naruszenia prawa procesowego przez błędną ocenę dowodów co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych co do istnienia obowiązku informacyjnego notariusza w zakresie podatku VAT i co do tego, że notariusz nie podnosił wątpliwości w zakresie opodatkowanie podatkiem Vat transakcji sprzedaży.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka notariusza G. B. po uprzednim zwolnieniu go od zachowania tajemnicy notarialnej (postanowienie k. 730). Nota bene oskarżyciel publiczny nie wnosił o to na rozprawie, nie przyłączył się do wniosku obrońcy o dopuszczenie takiego dowodu (k. 729 v). Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie, bo nie zachodziły przesłanki z art. 180 § 2 kpk do zwolnienia notariusza z tej tajemnicy. Pytania, jakie nurtują obecnie apelanta, nie wymagają przesłuchania notariusza, bo odpowiedzi</p>		

na nie można wyprowadzić z treści samego aktu notarialnego, z ustawy prawo o notariacie i z orzecznictwa sądów w sprawach dyscyplinarnych i odszkodowawczych przeciwko notariuszom.

Co do obowiązku informacyjnego notariusza w zakresie podatku VAT, to prawo o notariacie nie wprowadza go wprost, ale przecież nie o to ani oskarżonemu, ani Sądowi Rejonowemu chodziło. Wynika on z innych przepisów prawa o notariacie i z obowiązku dbałości notariusza o uświadomienie klientowi konsekwencji czynności notarialnych oraz zapobieganiu sytuacjom, w których którekolwiek z zapisów aktu notarialnego naruszałoby prawo.

Zgodnie z art. 49 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 2291) notariusz zobowiązany jest do zachowania należytej staranności przy dokonywaniu czynności, a zgodnie z art. 80 § 2 tej ustawy przy dokonywaniu czynności notarialnych notariusz jest obowiązany czuwać nad należytym zabezpieczeniem praw i słusznych interesów stron oraz innych osób, dla których czynność ta może powodować skutki prawne. Zgodnie z art. 80 § 3 notariusz jest obowiązany udzielać

stronom niezbędnych wyjaśnień dotyczących dokonywanej czynności notarialnej. Zaś zgodnie z art. 81 w/ w ustawy notariusz ma obowiązek odmówić dokonania czynności notarialnej sprzecznej z prawem.

Orzecznictwo podchodzi do tych obowiązków bardzo rygorystycznie. Dla przykładu, stwierdzono w nim, że „odpowiedzialność notariusza nie ogranicza się tylko do zawarcia umowy nieważnej, tj. sprzecznej z obowiązującym prawem. Hipoteza normy art. 49 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 2291) jest szersza, obejmując każde bezprawne i zawinione działanie notariusza przy wykonywaniu czynności notarialnych, prowadzące do powstania szkody u strony tej czynności lub osoby trzeciej.

Notariusz ponosi odpowiedzialność także za szkodę wyrządzoną przy sporządzaniu aktu notarialnego na skutek niedopełnienia obowiązków informacyjnych o wszystkich konsekwencjach składanych przez klientów oświadczeń

(..) samo uprzednie doręczenie stronie projektu umowy zwalnia

notariusza z obowiązków wynikających z art. 80 § 2 i § 3 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 2291), nawet w sytuacji gdy stroną czynności jest podmiot, od którego również można oczekiwać pewnej znajomości prawa” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - I Wydział Cywilny z dnia 28 października 2016 r. I ACa 1107/16 opubl. Legais). W kolejnym orzeczeniu stwierdzono, że „notariusz ma **obowiązek poinformowania zainteresowanej strony o sprzeczności z prawem**, a także **odmówienia dokonania czynności nawet wówczas, gdy poinformowana o tym strona podtrzymuje żądanie sporządzenia aktu notarialnego**. Uprzedzenie o ryzyku prawnym związanym ze sporządzaną umową wprowadzie odpowiada treści art. 80 § 2 Prawa o notariacie, ale nie wystarczy z punktu widzenia art. 81 tejże ustawy. Przepis ten bowiem jest sformułowany kategorycznie, co oznacza, że notariusz ma obowiązek odmowy sporządzenia czynności jeśli w jego ocenie zamierzona czynność narusza prawo” (w yrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z

dnia 14 października 2015 r., I ACa 673/15, opub. Legalis).

Słusznie oskarżony zakładał zatem, że notariusz jest fachowcem, który powinien mieć na ten temat wiedzę i uprzedzić klienta, gdyby zorientował się, że błędnie naliczono podatek VAT. Notariusz w tej sprawie nie zorientował się (podobnie jak oskarżony), że do zastosowania stawki 23% podatku VAT konieczne było złożenie oświadczenia o jakim mowa w art. 43 ust. 10 i 11 ustawy o VAT. Jest to logiczne – gdyby się bowiem zorientował, to nie sporządziłby aktu notarialnego o takiej treści, albowiem przepisy prawa o notariacie nakazywały mu wręcz odstąpienie od sporządzenia aktu notarialnego, gdyby wykrył taki błąd a klient upierał się, że mimo to chce zastosować taką stawkę VAT. Nie czyniąc tego notariusz narażał się na odpowiedzialność dyscyplinarną i odszkodowawczą – przecież było pewne, że zwrot tak dużej kwoty podatku VAT spowoduje kontrolę Urzędu Skarbowego, który ten zwrot VAT – u zakwestionuje, a konsekwencje dotkną nie tylko klienta, ale potencjalnie mogą boleśnie odbić się na notariuszu (w/w

<p>odpowiedzialność i odszkodowawcza i dyscyplinarna, utrata zaufania klientów i renomy na rynku). Dlatego słusznie dano wiarę oskarżonemu, że notariusz nie przestrzegął go, iż czyni błąd stosując 23% stawkę VAT – nie mówił mu nic na ten temat, bo sam to przeoczył. Wynika to z logicznej analizy aktu notarialnego i przepisów o notariacie, więc nie wymagało to stosowania wyjątkowej instytucji zwolnienia notariusza z tajemnicy notarialnej i przesłuchiwania go w charakterze świadka.</p> <p>Na marginesie – o roli notariusza w zakresie podatku VAT najlepiej świadczy aktualna treść art. 43 ust. 10 ustawy o VAT, zgodnie z którą oświadczenie, o jakim powyżej była mowa, obecnie można złożyć bezpośrednio przed notariuszem przy zawieraniu umowy sprzedaży.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Wniosek jest bezzasadny, co było powyżej omówione.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że ujawnione dokumenty w postaci decyzji podatkowej i protokołu kontroli skarbowej dowodzą braku umyślności oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Powyższy zarzut nie powinien być oparty na twierdzeniu o błędzie w ustaleniach faktycznych, a co najwyżej na obrazie prawa procesowego. Istotnie, treść decyzji podatkowej i protokół kontroli skarbowej nie świadczą o stronie podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu – ani nie dowodzą jego umyślności, ani nieumyślności, są to dokumenty związane ze stroną przedmiotową czynu. Jednak powołanie się na to w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ma znaczenia, bo Sąd Rejonowy w dalszej części tego uzasadnienia wykazał, dlaczego uznał, że oskarżony działał z winy nieumyślnej. Zatem skarżący w tym zarzucie apelacji wskazuje na pewną nieprecyzyjność</p>			

fragmentu uzasadnienia wyroku, która nie miała żadnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Jest więc to zarzut chybiony.			
Wniosek			
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek jest bezzasadny, co było powyżej omówione.			

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcie o uniewinnieniu i kosztach.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Było to umówione.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

Zapłaty i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2 i 3	Wobec uniewinnienia na podstawie 113 § 1 kks w zw. z art. 632 pkt 2 kpk ustalono, że koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Dlatego zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego 840 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem obrońcy w postępowaniu drugoinstancyjnym ustalając wysokość tych wydatków według stawek minimalnych (wniosek zawarty w odpowiedzi na apelację (k. 784)

PODPIS

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana